

ROMAN

CORECTBooks

M O N I C A L E E P A R K E R

de la Sharm El Sheik,
cu dragoste

Monica Lee PARKER

**De la Sharm El Sheik,
cu dragoste**

**Editura Virtual
2011**

ISBN(e): 978-606-599-386-0

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

Capitolul I	1
Capitolul II	9
Capitolul III	20
Capitolul IV	33
Capitolul V	43
Capitolul VI	51
Capitolul VII	59
Capitolul VIII	69

Capitolul I

Melissa Cartrige își apucă la repezeală sacul de voiaj și o luă la goană pe scări. Nu mai avea timp să aștepte liftul. Întârziase deja la aeroport și era sigură că avionul nu o s-o aștepte așa cum o așteptau bărbații.

În plină goană pe scări avu, ca de obicei, neplăcuta surpriză să își audă sunând telefonul mobil.

— Nu se poate! reacționează ea, exasperată. Cine să fie la ora asta?!

Privi ecranul celularului.

— Of, acum și-a găsit!

Răspunse, totuși, în timp ce tocurile troncăneau de zor, în graba ei de-a ajunge la taxiul galben, care o aștepta în fața imobilului din Times Square.

— Peter... scuză-mă... sunt în mare, mare grabă!

— Lasă, dragă, se auzi vocea calmă de la celălalt capăt al firului. Îmi place când vorbești printre icnete.

— Ha, ha, ha! râse Melissa. Ești un măgar! Ca de obicei. Spune repede!

— Voiam doar să îți urez un sejur plăcut în Egipt. Și ai grijă! Arabii pot fi cuceritori când ajungi să îi cunoști.

— Da! Ce să spun... Exact de asta o să îmi ardă mie, pe căldurile alea.

Ajunse la taxi și îi făcu semn șoferului să o ajute cu bagajele, fără a întrerupe legătura.

— Eh... aici m-ai liniștit de tot, replică Peter. Parcă se mai pune problema căldurilor... Asta e șarmul de la Sharm El Sheik, iubire.

Melissa reușise, în sfârșit, să urce în taxi. Se simțea mai liniștită acum, după ce îi indicase șoferului destinația: aeroportul J.F. Kennedy.

— Ți-am mai spus că mă duc cu treabă, continuă ea conversația. Nu mă mai bate la cap! O să vezi că nici bronzată nu o să vin.

— Da, da... mi-ai mai spus! Nu putea New York Times dacă nu te trimitea pe tine la nu știu ce sărbătoare stupidă, cu câteva săptămâni înaintea căsătoriei noastre. Ce să zic! Nu crezi că ar trebui să se bage și concedii premaritale, nu numai prenatale?

Melissa zâmbi la auzul ideii logodnicului ei, însă zâmbetul îi era strâmb. Începuse să o obosească cu pretențiile lui. Se iubeau, dar Peter prea își închipuia relația lor ca a unor frați siamezi.

Prea multă iubire e la fel de rea ca prea puțină, se gândi ea, încercând să pareze mental asalturile și reproșurile iubitului.

— Nu e orice sărbătoare, ți-am mai spus. Egiptul comemorează împlinirea a cincizeci și trei de ani de la lovitura de stat organizată, în 1952, de Gamal Abdel Nasser împotriva regelui Faruk.

— Wow! Cum am putut să iau în deșert o asemenea ocazie? Și ce cifră rotundă. Exact cincizeci și trei de ani. Nu se putea rata ocazia. Sper să ajungi, totuși, înapoi la timp, ca să avem și noi

ce comemora peste cincizeci și trei de ani. Hai, că te las... ai început să vorbești ca din cărți. Sper să prinzi avionul, altfel sunt sigur că vei da vina pe mine. Și tu și Gamal Abdel Nasser ăla, dac-o mai trăi, săracul, după așa o lovitură de stat.

Melissa zâmbi mulțumită, închizând și ea mobilul.

Multe îi putea reproșa lui Peter, însă în nici un caz lipsa umorului. Era însă un umor ce rănea uneori, cel puțin până te obișnuiai cu el. Un sarcasm mușcător, neîndurător și care nu contenea nici atunci când nu-și avea rostul și locul.

* * *

Între ei existaseră multe dispute pe această temă.

— Nu pot să trăiesc cu Woody Allen lângă mine tot timpul, îi spusese tânăra, spre disperarea lui, care avea impresia că i se reproșează, din ce în ce mai des, exact „calitățile“ pentru care fusese remarcat și îndrăgit.

— Nici nu mi-aș dori asta. Sunt bucuros că m-ai ales pe mine.

Stăteau amândoi goi, în pat, fumând, în poziție turcească, epuizați.

Ea se năpustise cu pumnii în pieptul lui lat, furioasă că nu încetează niciodată cu ironizarea dorințelor ei.

El o lăsase să se descarce puțin, apoi îi prinsese mâinile și îi șoptise... cald în ureche:

— Nici nu știi cât mă exciți când ești isterică!

Acum zâmbea, amintindu-și furia ce o cuprinsese la auzul acelor vorbe. I se părea că el nu ia nimic în serios, că e incapabil să se maturizeze vreun pic.

— Dragă, dacă îi vrei maturi, așteaptă-i la intrarea la azil, o sfătuisese Dominique, prietena și colega ei de redacție. Și nici atunci nu poți pune mâna în foc. Eu una, încă nu am cunoscut bărbați maturi. Unii sunt bătrâni, alții sunt neputincioși, dar maturi... să fim serioase!

— Poate, spusese ea, neîncrezătoare. Hai, să nu zicem foarte maturi, dar nici un pic, un pic de tot, acolo?

— Nu! sunase implacabil verdictul experimentatei ei prietene.

Era simplu când vorbea cu ea. Toate căpătau sens și deveneau firești, iar temerile ei - inutile.

Acum, nu mai avea timp să se gândească la imaturitatea logodnicului ei. Terminalul se golea văzând cu ochii și ea încă era la controlul bagajelor.

Făcu disperată cu mâna, încercând parcă să oprească măcar timpul, dacă nu reușea să întârzie avionul.

Amabilitatea funcționarilor o salvă și de data aceasta. Era teribil de stresată, mereu, de orele fixe. Nu reușea aproape niciodată să se încadreze în termene.

În, cele mai multe cazuri, programul ei încărcat era de vină.

* * *

Alteori, însă, programul altora.

Cum se întâmplase și acum. Șeful ei apăruse cu biletele și delegația pe ultima sută de metri.

— Melissa, tu ești salvarea noastră. Dick a trebuit să plece urgent în Irak. Știi că vrea să scrie încă o carte și abia acum a obținut aprobările necesare. Sarah... deh, ca Sarah, e din nou însărcinată și nu pleacă, după cum știi, în perioada asta. Ce să îi mai înșir... — Da, Malcom, cunosc. Toată lumea are probleme, și familii, și cărți de scris. Melissa, săraca, oricum nu are o viața personală, de ce să nu o folosim pe ea?

— Cam așa merge treaba, recunoscuse jenat Malcom, plecându-și capul în pământ.

— Păi, nici nu o să am vreo șansă să îmi fac o viață personală, dacă trebuie mereu să țin locul celor care au avut inspirația să și-o încropească deja.

— Hai, hai! Să nu crezi că am uitat de apropiata ta nuntă. Cum poți să spui așa ceva? În plus, ți-am luat bilete la cel mai luxos hotel din stațiune: „Ghazala Garden“. Sper ca șederea acolo să îți fie mai plăcută decât sperai. Mai vezi și tu o piramidă, un sfinx, te mai bronzezi puțin. Și, bineînțeles, îmi trimiți cele mai bune reportaje posibile.

Ultima cerință anula practic toate ispitele anterioare, așa că Melissa nu își făcea mari iluzii.

Mai greu fusese cu Peter, care nu înțelegea de ce trebuie să plece așa departe tocmai atunci. În cele din urmă, se văzu nevoit să accepte și asta, după cum acceptase multe altele.

* * *

Însoțitoarea de zbor o privea nerăbdătoare. De fiecare dată apăsarea un întârziat, iar ea trebuia mereu să îi suradă ca și cum ar fi așteptat toată viața să apară un căscat care să alerge disperat spre scara avionului.

Numai bărbatu-meu nu a întârziat la cununie, fii-mi-ar soarta a dracului! se gândi ea în ciudată, rememorând situațiile din viață când și-ar fi dorit să beneficieze de întârzierile unora.

Melissa veni alergând, fluturându-și gentuța, în care avea impresia că îndesase jumătate din bagajele luate, atât de greu atârna.

— Mulțumesc, mulțumesc! spuse ea, la capătul răsufării. Nu am reușit să ajung la timp.

— Nu face nimic, suntem obișnuiți, spuse însoțitoarea de zbor, zâmbind cald și larg.

Mă crezi tâmpită, se gândea, în același timp. Parcă eu nu văd că nu ai fost în stare să ajungi la timp.

În cele din urmă, după ce se lăsă admirată de jumătate din avion pentru a ajunge la locul ei, Mellisa reuși să se arunce, epuizată, în fotoliu.

— Uff! spuse ea, deja mai liniștită. O să mor odată și încep să cred că nu o să îmi pară prea rău.

— Toți o să murim o dată, spuse cel de lângă ea, parcă simțindu-se obligat să reacționeze la spusele femeii.

Abia atunci realizează ea că gândise cu voce tare.

Se uită, ușor jenată, spre cel ce păruse să ia vorbele ei ca fiindu-i adresate. Ceea ce, de altfel, era și normal din partea lui, fiind singurul care mai stătea lângă ea, pe cele două scaune, amplasate unul lângă altul, de la coada avionului.

Figura aspră și virilă a bărbatului îi atrase atenția, ca un magnet pilitura de fier. Încercă să nu pară prea atentă, însă ochii negrii ca tăciunele, tenul măsliniu, nasul ușor coroiat și buzele mari, cărnoase, îi sugestionară sufletul.

— Acum, să nu exagerăm, spuse ea, încercând să zâmbească. Măcar când suntem la decolare; să uităm lipsa noastră de permanență pe pământ.

— Allah știe mai bine, așa că nu merită să ne batem capul, spuse bărbatul, zâmbind subțire.

— Excelent! acceptă Melissa ironic. Acum, chiar că m-ai înviorat de tot! Zbor cu avionul, lângă un musulman credincios, care îmi spune că toți o să murim odată! Se poate și mai rău?

Arabul zâmbi larg, spre ușurarea Melissei, care nu știa dacă umorul ei era perceput ca atare și apreciat.

— Da, se poate și mai rău, îi răspunse el, dându-și la o parte pulpana hainei și arătându-i o borsetă de mărime apreciabile fixată de burta lui plată.

Melissa simți că leșină. Probabil arăta ca atare, deoarece arabul simți brusc nevoia să o prindă de mână și să o liniștească.

— Stai liniștită, e o glumă!

Melissa îl privi neîncrezătoare la început. Abia după ce acesta desfăcu fermoarul și scoase de acolo o carte mică, probabil Coranul, se mai liniști.

— Ha, ha, ha! râse ea nervos, dar ușurată în același timp. Cred că o meritam. M-am temut de două ori pentru două glume destul de banale.

— De două ori? se miră, cumpătat, bărbatul.

— Păi, prima oară, când am făcut-o. Mi-a fost teamă că o iei în serios. Și a doua oară, când te-am luat eu în serios. Melissa Cartrige, continuă ea firesc, întinzând mâna, pentru a face cunoștință.

— Abdul Kasim Firdousi, ceea ce presupun că e deja cam prea complicat.

— Nu atât pe cât ai crede, spuse Melissa, zâmbind cu superioritate. Sunt jurnalist la New York Times, specializat în problemele Orientului Mijlociu.

— Cum! strigă brusc arabul, ridicându-se în picioare. Orientul Mijlociu are probleme? Și pe mine de ce nu m-a anunțat nimeni?

— Ha, ha, ha! se distrahă copios Melissa, după câteva fracțiuni de secundă, în care fusese surprinsă de reacția bruscă a lui Abdul. Dar știi că ești atipic...

— Crezi?! se miră bărbatul, așezându-se brusc pe scaun și arborând o mină foarte îngrijorată. Și asta este foarte grav? Se mai vindecă?

— Sper din tot sufletul, spuse Melissa.

— Hopa! făcu arabul. Acum, tu mă surprinzi. Ce-ți bagi tu sufletul în vindecarea mea?

— Ha, ha! Sincer vorbind, nu la vindecarea ta mă gândeam, ci...

— ...Stai! Nu-mi spune! Ai un „atipic“ aproape de suflet.

— Exact! confirmă Melissa, zâmbind încântată de istețimea noii sale cunoștințe din lumea arabă.

— Eh... eu cred că nu se prea vindecă, dar îți doresc succes. În ceea ce mă privește, știu că un singur lucru m-ar vindeca.

— Care anume, întreabă Melissa, sperând, irațional, să afle leacul chiar acolo, în avion.

— Moartea! spuse Abdul, zâmbind ușor și privind-o adânc în ochi pe americancă.

Melissa simți un fior rece străbătându-i - în sus și în jos, preț de câteva secunde - șira spinării. Privirea lui Abdul o tulbura, iar zâmbetul de pe buze o zăpăcea de tot. Părea și nu părea o afirmație serioasă.

Abdul observă efectul pe care îl produsese cuvintele lui și se grăbi să schimbe tonul.

— Ca de altfel pe noi toți, nu?

— Noroc că am decolat, că mă dădeam jos. Încetează te rog cu genul ăsta de umor... să îi spun arab? Să îi spun englezesc?

Abdul nu adăugă nimic. Nici nu mai vorbea, de altfel. Se uita țintă în ochii verzi și imenși ai femeii de lângă el.

Melissa îi susținea privirea, fără să își dea seama prea bine ce face. În alte împrejurări, atât gestul lui, cât mai ales al ei, i s-ar fi părut deplasate și obraznice.

Acum, însă, privirile lor se înecau una în alta, la fel de firesc cum își ocupaseră, de la sosire, locurile pe scaunele repartizate.

Nimic nu părea nelalocul lui. Melissa ar fi putut jura că îl cunoaște pe bărbatul uscat, cu o barbă câlțoasă și priviri ca tăciunele, de când, lumea.

Chiar de dinainte de a se naște.

Nu s-ar fi simțit mai confortabil nici dacă ar fi fost în avion cu sora ei geamănă, dacă ar fi avut așa ceva.

— Și... acum? se trezi ea întrebând, pe măsură ce avionul se adâncea în noapte, iar agitația din jur începea treptat-să se stingă.

Nu știa de ce întrebuse acest lucru. Și nu știa nici ce răspuns aștepta, nici măcar dacă aștepta vreunul.

Vorbele îi veneau în minte și se strecurau printre buzele ei, nemestecate, de undeva de dincolo de ea, ca și cum ar fi citit un text. Abia de se putea identifica cu ele și totuși le simțea atât de... ale ei.

Ce se voia oare această întrebare? se neliniști ea. O invitație? O dorință vagă ce se cerea materializată și precizată?

Se temu de reacția lui Abdul, la fel de mult cum se temu de răspunsul ei la această eventuală reacție.

Bărbatul duse, însă, degetul la buze, semn că nu de cuvinte se simțea nevoia.

Era timpul de somn. Așa decidea privirea lui, iar Melissa simțea, pentru prima oară în viață, nevoia de a se supune.

Se simțea protejată și accepta îndrumarea, pentru că avea încredere. Pentru prima oară avea mai multă încredere în altcineva decât în ea însăși.

Abdul o prinse ușor de mână.

Parcă întreaga ei făptură se mutase în acele câteva petece de piele care se atingeau cu pielea măslinie a bărbatului. Întregul ei corp zăcea inert, numai în mână părea să mai pompeze sângele. Inima, chiar, se mutase în palmă și o simțea pulsând printre liniile în care unii citesc destinul.

Melissa închise ochii. O senzație de mare liniște și supremă fericire o cuprinse.

Adormi.

* * *

Când se trezi, era singură. Ridică uimită capul, pentru a reuși să privească dincolo de spătarul înalt al scaunului din față.

Privi încă o dată fotoliul gol de lângă ea.

Oare visase? Adormise încă de la decolare și visase că un bărbat, nici măcar unul extraordinar de frumos, îi înlănțuise în doar câteva minute întreaga făptură, mai mult decât reușiseră toți bărbații din viața ei la un loc.

Scutură capul. În palmă încă mai simțea căldura mâinii lui Abdul.

După câteva minute bune, rămânând tot singură, își luă inima în dinți.

— Nu vă supărați... spuse ea, făcând un semn discret femeii care stătea calmă la capătul coridorului, atentă la mișcările pasagerilor.

Însoțitoarea de zbor se apropie de ea, cu un surâs afabil și teribil de profesionist.

— Da, domnișoară. Cu ce vă pot ajuta?

— Fiți amabilă... nu știu cum să vă spun... Am adormit și poate că am visat. Însă, aici, lângă mine, stătea un bărbat... Înalt, uscățiv, cu barba și ochii foarte negri.

Însoțitoarea zâmbi, amabilă și profesională.

— Nu, domnișoară. Nu ați visat. Într-adevăr, lângă dumneavoastră a stat un asemenea pasager.

— Aha, făcu Melissa, liniștită și - constată ea imediat - extrem de fericită. Mă gândeam eu că nu am visat. Însă a trecut ceva timp de când m-am trezit, el nu mai apare și m-am gândit... zâmbi încurcată, oprindu-se. Probabil că e la toaletă.

Însoțitoarea de zbor zâmbi din nou, de data asta cu o clară nuanță condescendentă, care o cam scoase din sărite pe tânăra jurnalistă.

— Nu, domnișoară. Domnul nu este la toaletă. A coborât.

Melissa simți că este luată peste picior și se înroși, ușor nervoasă.

— Cum adică a coborât? Vă bateți joc de mine? E cumva o glumă profesională? Sunt la „Camera ascunsă“? Păi, ce e ăsta, metrou? Cum să coboare?

Zâmbetul de pe fața stewardesei nu dispăru nici de data asta. Cu un calm desăvârșit îi spuse Melissei:

— Probabil ați uitat, dar această cursă face o escală la Londra. Cu această ocazie, domnul care stătea lângă dumneavoastră a coborât.

— Ah! făcu Melissa, ducându-și mâna la gură, ca și cum un zgomot rușinos i-ar fi urcat din-

spre stomac. Am uitat. Nu vă supărați! Sunt puțin cam stresată.

— Nu ne supărăm, domnișoară, pe această linie aeriană.

— Și nu a spus nimic când a coborât? insistă Melissa, oarecum inutil.

— Nu, nu a spus nimic. Decât, bineînțeles, cuvenitul „La revedere!“.

Melissa nu mai spusese nimic. Se simțea ciudat de frustrată, ca și cum Abdul ar fi abandonat-o cu un copil în brațe. Își dădea seama că, în fond, bărbatul nu îi promisese nimic, că, de fapt, nu se întâmplase nimic care să justifice mari efuziuni de despărțire, și totuși...

Oare numai ea simțise că între ei doi se petrecuse ceva extraordinar?

— S-a întâmplat ceva, domnișoară? păru îngrijorată stewardesa. V-a dispărut ceva, cumva?

Melissa nu prelucra din prima întrebarea. Vorbele femeii ajunseră la ea mai târziu și îi luă câteva secunde ca să le înțeleagă.

— Poftim? Cum? Ah, nu, Doamne ferește! Cum să îmi dispară?

— Întrebam și eu... Știți... se aplecă femeia cu piept opulent spre urechea Melissei, Arabii ăștia... nu prea poți avea încredere în ei. Ori îți lasă ceva în plus - Doamne ferește! -, ori ceva în minus... ceea ce, orice s-ar zice, e de preferat.

Melissa fu tentată să o repeadă pe femeia care o jignise atât de grav... dar oare ce o jignise? Cine era Abdul pentru ea? De ce se simțea atât de jignită de vorbele stewardesei?

Se mulțumi să o privească superior pe femeia de lângă ea, ceea ce îi fu suficient acesteia ca să priceapă. Se îndreptă și își recăpătă brusc surâsul larg, profesionist.

— Mă scuzați, am înțeles greșit! Mă bucur să aflu că sunteți OK! Vă doresc în continuare o călătorie plăcută.

Se întoarse pe călcâie și dispăru înspre locul ei discret, din spatele perdelelor de la capătul culoarului.

Melissa încercă să doarmă, după acest episod neplăcut, în care văzuse în ochii stewardesei toate stereotipiile cu care judeca și ea, până cu numai câteva ore mai înainte.

Însă somnul nu i se mai lipea de gene. Chiar se feri mai încolo de el, pentru că îl considera principalul vinovat pentru ceea ce se întâmplase.

Dacă nu aș fi adormit ca proasta..., se gândea ea, cu năduf. Și ce? se contrazicea singură în gând. Dacă nu adormeam, ce? Nu ar mai fi coborât la Londra? Da, dar poate că apucam să schimbăm adrese, ceva. Hei! Melissa Cartrige! Ce te-a apucat, deodată? Ai uitat că ești logodită? Ai uitat că te căsătorești în mai puțin de o lună?

Se simțea mai bine, acum că apucase să se certe cu ea însăși. I se părea că, orice ar fi, măcar avea dreptate.

Adevărul e că Abdul nu apăruse pe un teren viran.

Era ușor înspăimântată de pasul pe care urma să îl facă. O nuntă... nu era un lucru de joacă. Visa la momentul în care urma să calce, sacadat, spre altar, într-o rochie absolut superbă, care să taie respirația tuturor, încă de când era o fetiță care își mai uda, din neatenție, chiloțeeii cu ursuleți și

volănașe.

Avusese discuții lungi, interminabile, cu „alesul“ ei, încă de când pășise pe treptele grădiniței. Avea o imagine foarte clară despre cum trebuia să fie și despre ce trebuia să zică acesta. Despre cum trebuia să o răsfete și să o adore.

Era Peter omul cu care conversase imaginar toată copilăria și adolescența ei? Nu prea, dacă stătea mai bine să se gândească. Dar era oare Abdul? Categorie nu! Aici nu mai încăpea nici o îndoială.

Peter era, nu era... măcar aducea, așa, mai din depărtare. Dar Abdul? În nici un caz! Mai era și arab pe deasupra...

Melissa Cartrige, ești total sărită de pe șine, reîncepu ea să se certe. De ce intră un necunoscut absolut în asemenea calcule?

— Vă rugăm să vă montați centurile și să îndreptați spătarele. În câteva minute vom începe procedurile de aterizare, auzi ea, ca de pe o altă planetă.

Se uită mirată pe geam. Sub soarele care abia se opintea să răsară, Marea Roșie își arăta, orgolioasă, țărnul african al peninsulei Sinai, care începea să devină luxuriant, după câteva mici porțiuni de nisip.

Clădirile scunde, plate și incredibil de albe se apropiau vertiginos de hubloul ei.

Imaginea era atât de spectaculoasă, încât Melissa uită, pentru câțiva timp, de cearta cu eul ei, ca și de neînțeleasa cântărire a celor doi bărbați, dintre care unul nici nu apucase să intre, că și ieșise, iar celălalt... eh, celălalt... era prea simplu!

Capitolul II

Abdul coborâse cu inima strânsă din avionul în care i se întâmplase un lucru ce nu îl crezuse posibil.

Ezitate mult înainte de o părăsi adormită pe Melissa. Ar fi vrut să o trezească, să îi spună ce lumină îi invadase inima, încă din momentul în care se așezase lângă el.

Apoi, se gândi că ar fi devenit, cu siguranță, patetic și penibil.

Melissa nu era de nasul lui. Nu era în nici un fel de nasul lui! Și mai era și „infidelă“... americană... jurnalistă. Ce putea fi mai rău de atât? Ce îi putea despărți mai mult?

Simțise că ea nu era la fel cu ceilalți. Nu era, de altfel, la fel cu nimeni. Era unică. Orice atribut i-ar fi pus alături i se părea nedrept pentru ea.

— Trezește-te, Abdul! auzi el, ca din mari depărtări, vocea aspră a lui Magdy. Unde îți zboară gândul?

Abdul se uită la tovarășul lui, ca și cum acesta ar fi înviat din morți. Fusese atât de concentrat în gândurile sale, încât nici nu observase când trecuse de punctul de control și ieșise din aeroport cu bagajul în mână.

Magdy el-Nashiar îl așteptase, cu BMW-ul lui vechi, așa cum fusese înțelegerea. Se cunoscuseră la studii, în Statele Unite și între ei se legase o puternică prietenie bazată, mai ales, pe profunda revoltă împotriva situației din Orientul Mijlociu. Fusese Palestina, mult timp, apoi apăruse și Irakul.

Se hotărâseră să nu mai stea cu mâinile în sân. Nici unul dintre ei nu era, ceea ce s-ar fi putut numi „fanatic“ sau „fundamentalist“ musulman. Credința lor era domoală, mai curând civică, iar asta îi unise cel mai tare. Dar convingerile lor erau ferme.

— Zi, măi, ce te-a apucat? insistă Magdy, când văzu privirea uimită a lui Abdul. Ți-au spălat ăia creierii între timp?

— Scuză-mă, nu eram atent! Mă gândeam...

— Să nu îmi spui că ai început să dai înapoi.

— Cum? se miră Abdul, nerealizând din primele momente despre ce vorbea amicul său. Ah... nu! Nici vorbă. Nu are nici o legătură.

— Foarte bine, se bucură Magdy, trăgându-i o palmă strașnică pe spate, ca încurajare. Dacă nu are, nici nu mă interesează. Să știi că aici treburile merg foarte bine. Am vorbit și cu Mohammed...

— Care Mohammed?! se miră Abdul.

— Eh, care trezește-te, repet! Mohammed Sidique Khan, ți-am povestit despre el. Știi, ăla de-a fost în vizită în Camera Comunelor. Ha, ha, ha! Bestial! Dacă ar știi ei cine i-a vizitat, în fruntea unui grup de copii...

— Aha, făcu Abdul, absent. Îmi amintesc acum.

Ajunseră în locuința modestă a lui Magdy.

Un cartier sărăcăcios al Londrei, plin de imigranți, majoritatea ilegali.

— Nu te-ai aranjat grozav, constată Abdul, sec.

— E-te, na! Și tu, acum! Parcă ne-am căsători. Te pomeni că și mașina ți se pare cam veche.

Oricum, o să mă mut la Leeds foarte curând.

Abdul însă nu avea chef de glume.

— Știi că nu e vorba despre asta.

— Știu, știu... astea sunt cartierele cele mai supravegheate, toți cei de aici sunt înregistrați, urmăriți, bla, bla, bla...

— Ți se pare de râs?

— Oarecum, confirmă Magdy. Având în vedere că nu țin să ajung deputat, ci să mo...

Abdul îi puse repede mâna la gură.

— Ai înnebunit! îi șopti la ureche, cuprins de furie. Vrei să mori? OK, și eu sunt gata să o fac.

Dar măcar să fie cu folos. Așa nu o să mori, o să înfunzi pușcăria.

Magdy ridică din umeri, indiferent.

— Cred că exagerezi cu supravegherea asta. Nu sunt nici ăștia așa cum își închipuie unii.

— Da? Tu ai idee cum e acum în SUA?

— Lasă-i pe ăia! Aici nu e la fel. ăștia încă sunt normali la cap, în nemernicia lor. Încă nu și-au aruncat singuri în aer Big Ben-ul, ca să poată face poliție politică.

— Mă rog, cum crezi. Dar nu am chef să stric totul din cauza... prostiei tale, că altfel nu știu cum să fi mai zic.

— E clar! Ai pățit ceva. Spune ce ai pățit, ca să nu ne enervăm inutil.

Abdul ezită. Simțea nevoia să povestească cuiva ceea ce i se întâmplase. Avea impresia că îi crapă pieptul dacă mai ține mult secretul în el. Pe de altă parte, însă, nu era foarte sigur că Magdy era chiar cea mai potrivită persoană spre a i se destăinui.

Magdy nu se schimbase cu nimic de când se cunoscuseră. Nici nu avea prea multe motive să o facă. Mărunțel și plin de bube, jalnic ascunse de o barbă rară, de care se și jena teribil, de altfel; cu degetele mereu murdare de la diferitele substanțe pe care le tot combina, ca un chimist priceput ce se găsea, prietenul lui era un munte de frustrări.

Pentru că femeile îl disprețuiau, el le ura.

Și totuși, Abdul nu se mai putea abține. Ceea ce trebuiau să facă îi cerea o minte limpede și un suflet liniștit. Ori, exact asta nu putea să își impună, constata el cu tristețe.

— Am cunoscut o femeie! spuse oftând, și simți cum presiunea de pe creier i se duce, odată cu aerul cu care pronunțase cuvintele.

Magdy își privi prietenul ca și cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Poftim! Asta apropo de ce? Ce vorbeam noi, și ce îmi spui tu...

— Mi-ai cerut să îți explic ce mi se întâmplă.

— Ah! Referitor la asta? Și ce mare brânză? Din câte țin eu minte, mereu cunoșteați câte o

femeie. Asta nu te-a împiedicat niciodată să fii un om rațional, să îți știi menirea și datoria.

— E altceva, de data asta.

— Mereu e altceva. Mă rog, acum poate să fie altceva, dat fiindcă ai cunoscut-o pe ultima sută de metri... Aaaa! Stai așa! se panică, deodată, Magdy. Nu cumva nu te mai consideri pe ultima sută de metri?

— Ce? întrebă uimit Abdul. Ah! Nu... nu mi-am revizuit opiniile. De altfel, nici nu știu exact unde aş mai putea-o găsi. Am cunoscut-o chiar acum, ia sosire, în avionul de Cairo.

— I-auzi, ce coincidență! Mergea ca mielul la tăiere, ha, ha, ha!

Abdul sări deodată brusc în picioare și îl apucă pe Magdy de guler, ridicându-l în sus pe perete.

— Să nu te mai aud spunând așa ceva! Oamenii ăștia nu au nici o vină! Că trebuie să moară într-un război pe care nu îl înțeleg și nu îl acceptă, e una. Să te mai și bucuri de asta, e o demență.

Magdy se smulse, cu o mișcare furioasă, din strânsoarea lui Abdul.

— E clar! Te-ai țicnit de tot! Ce sunt vorbele astea? Măcar spune-ne dacă ne mai putem baza pe tine sau ți-au intrat ouăle sub fustă.

— Termină cu prostiile! Fii mai atent la ce îți spun. Nu am nici cea mai mică intenție să abandonez cauza. Dar asta nu înseamnă să devin, brusc, un sadic. Nici tu nu erai așa, dacă țin eu bine minte.

— Cred că nu prea mai ții tu bine minte, spuse Magdy, lăsându-se molatic în fotoliu. Și ce e așa de extraordinar la femeia aia? schimbă el deodată discuția. Cât de frumoasă poate fi?

— Foarte frumoasă, spuse Abdul, visător. Dar nu e asta problema. Sunt și altele mai frumoase, probabil. E altceva. Ai avut vreodată impresia că întâlnești pe cineva pe care îl aștepti dintotdeauna și nici măcar nu știai că aștepti?

— Da, spuse Magdy. Pe cei de la fisc.

Abdul nu reacționează în nici un fel la ironia grobiană a amicului său. Era dus cu gândul undeva departe, într-un avion aflat deja la mii de kilometri distanță.

— Avea ceva, în toată ființa ei, care mă chema. Și ea mă aștepta, știu sigur asta. Am simțit-o! Magdy - spuse Abdul înflăcărat brusc, apucându-și prietenul de braț și strângându-l cu putere - e un miracol, ascultă-mă pe mine. Un mi-ra-col!

— Dă-mi drumul, că îmi rupi mâna! Drace! Ai înnebunit de tot! Bun! Să zicem că e un miracol, că e sufletul tău pereche, că o știi dintr-o existență anterioară, cum spun imbecilii ăștia de infide-li... Și? La ce îți folosește? Dacă e adevărat că nu îți schimbă cu nimic planurile și vei muri în câteva zile, ce mai contează? Treci peste și concentrează-te la ceea ce ai de făcut!

— Mda! spuse Abdul. Nu știu dacă să mă bucur sau să mă întristez că s-a întâmplat miracolul ăsta. Am aflat ceva nou, în orice caz.

Apoi, își scutură capul, decis să treacă peste această stare.

— În fine. A fost, a trecut. Să ne întoarcem la treburile noastre!

Melissa era complet transportată de peisajele care se derulau de-a stânga și de-a dreapta taxi-

ului care o ducea la hotelul Ghazala Gardens, locul în care fixase redacția sediul ei general.

De unde inițial fusese încântată de pliantele de prezentare ale hotelului, în drumul spre el înțelese că, din nou, șeful ei se zgârcise la bani și luxul promis era unul de mâna a doua.

Nu degeaba era considerată stațiunea Sharm El Sheik „Riviera“ Mării Roșii. Luxul și opulența țâșneau prin toți porii orașului. Palmierii derulați de-a lungul drumului lăsau să se întrezărească, în spatele lor, casele scunde și albe, contrastând plăcut cu cerul incredibil de albastru și cu cafeniul nisipului atotstăpânitor.

Ghazala Gardens era un hotel de patru stele, ceea ce, pentru stațiune, nu reprezenta deloc o situație frunțoasă. Asta o jigni puțin pe Melissa, căreia îi plăceau locurile situate în fruntea topurilor turistice.

Nu arăta însă deloc rău, iar femeia decise să nu își strice sejurul gândindu-se la meschinăria redactorului șef.

Își luă în primire apartamentul imens, își aruncă bagajele într-un colț și deschise geamurile largi ale terasei.

Briza care adia dinspre mare îi umflă părul blond și se strecură fără rușine pe sub hainele ei largi și comode, mângâindu-i carnea tare și pielea fină.

Deschise larg brațele, parcă pentru a îmbrățișa superba panoramă ce se deschidea în față ochilor săi.

Strânse pleoapele și i se păru că briza ce o mângâia se transforma în mâinile viguroase ale lui Abdul. Își simți pe rând sânii, apoi abdomenul, apoi coapsele acoperite de atingerea răcoroasă a bărbatului a cărui prezență nu o mai putea ignora, oricât s-ar fi străduit.

— Categorie lucră, sunt bolnavă! spuse ea, deschizând ochii și revenind la realitate.

— Categorie lucră, nu pari, auzi ea un glas venind din stânga sus a terasei largi.

Ridică privirea mirată și văzu un individ foarte bronzat, cu un zâmbet larg, îmbrăcat doar într-un slip și ținând în mână un pahar.

— Bună ziua și bine ai venit în paradisul „Rivierei“ egiptene! zise individul.

— Bună ziua! spuse și Melissa, ducându-și mâna streășină la ochi, pentru a-l putea vedea mai bine pe îndrăznețul interlocutor. Ești cumva agent turistic?

— Nu, de ce? întrebă acest, mirat.

— Parcă citești dintr-un ghid.

— Ha, ha... asta pentru că, în general, eu le scriu. Sunt critic turistic.

— Zău! făcu Melissa, mirată de titulatura bărbatului. Ce o să se mai inventeze oare, în materie de critică?

— Cred că nu mare lucră. S-au inventat cam toate. Sunt Tom Robbins, lucrez la Discovery Travel and Living.

— Melissa Cartrige, reporter la New York Times

— Oho! Un ziarist adevărat! Presupun că ai venit să investighezi terorismul musulman și te-ai

gândit să faci o mică pauză într-o oază de siguranță.

— Presupui greșit, îmi pare rău! Sunt venită pentru sărbătoare.

— Ah, făcut Tom, oarecum ușurat. Suntem pe aceeași lungime de undă atunci. Mă speriasem că ești o înverșunată din acelea care nu văd decât politică și scenarii la tot pasul.

— Mda. Poate că sunt, poate că nu sunt. Acum, mă scuzi, trebuie să despachetez, abia am sosit. O zi bună și poate ne mai intersectăm.

— Poți fi sigură. Acum, că ne-am cunoscut, nu las osul din gură așa ușor...

Melissa zâmbi, ridică din umeri, a indiferență, și intră în cameră.

Nu se simțea niciodată rău când era curtată, chiar dacă avea cea mai puțină nevoie în acel moment.

Tot ceea ce voia era să facă un duș prelung și să stea puțin întinsă, pentru a-și face ordine în gânduri și un plan de bătaie pentru următoarele zile.

Jetul puternic de apă fierbinte îi biciui pielea ușor prinsă deja de soarele arzător al Egiptului. Apa se scurgea șiroaie pe trupul ei ce apucase să se umple de praful deșertului nu prea îndepărtat.

Melissa simțea o nevoie acută de dezmierdări. În camera spațioasă de baie, în aburul care începuse să cotopească geamurile cabinei de duș se simțea singură și covârșită de o existență pe care nu și-o mai dorea la fel de searbădă ca până atunci.

Avea douăzeci și opt de ani, ceea ce i se părea deja o eternitate, și nu își îndeplinise nici unul dintre visele majore. De fapt, chiar și ceea ce realizase conform visurilor ei i se părea searbăd. Își dorise să fie jurnalist la un mare cotidian. Apoi, după ce reușise, i se păruse că se agitase cam mult pentru prea puțin.

Nici cu iubirea nu i se întâmplase foarte diferit. Își dorise atât de mult să găsească un bărbat cu simțul umorului, înalt și frumos. Iar acum i se părea prea puțin sau prea simplu.

Auzi ciocănituri în ușă și rămase foarte surprinsă. Opri apa, își aruncă un prosop pe ea și se îndreptă, lipăind cu tăl-pile goale și umede pe parchetul răcoros, până în dreptul ușii.

— Cine e?

— Destinul! se auzi glasul de dincolo.

Îi păru cunoscută vocea, dar nu reușea deloc să o identifice. Se uită curioasă pe vizor și îl văzu pe „vecinul“ de la Discovery cu două pahare în mână, ornate cu umbreluțe.

— Un moment, spuse ea și se repezi în baie.

Cam obraznic tânărul, se gândi tânăra, însă asta îi plăcea la un bărbat. În plus, nu avea nici un motiv să îl respingă întrucât era de bănuț că știa mult mai multe decât ea despre stațiune și despre Egipt, în general. Doar cu asta se ocupa.

Își puse la rezeală o rochie ușoară de vară, vaporosă și deschise ușa.

— Îți lași cam mult destinul să aștepte, domnișoară, remarcă Tom, pășind sigur în camera de primire și oferindu-i, în treacăt, un pahar femeii.

— Dacă vine nepoftit, mi se pare firesc, îl înțepă Melissa, mai mult din reflex.

— Eh, parcă nu e asta talentul lui... să vină mereu nepoftit...

— Eh, acum, dacă tot a venit, să poftască, să ia un loc, reacționează Melissa, sarcastic, întrucât Tom se și așezase, comod, într-unul dintre șezlongurile de pe terasa care făcea corp comun cu camera de zi.

— Da, mersi, ești drăguță! Nu glumesc, chiar ești drăguță, spuse el, privind-o cu un aer de fotograf profesionist, printre genele întredeschise.

— Mulțumesc! Drăguță și logodită, cred că ar trebui menționat.

— Da? Deja mi-ai distrus complet ziua, spuse Tom, zâmbind nonșalant, semn că nu dădea doi bani pe starea ei civilă.

— Ah! Asta nu prea contează pentru tine, nu?

— Hm! Nu, nu prea. Contează oare pentru cineva?

— Da! Pentru mine, de exemplu.

— Bine! spuse Tom, plictisit. Nu o să continui o discuție pe o temă frivolă, pe soarele ăsta superb. Am venit să ne cunoaștem mai bine, ca vecini. Presupun că nu pleci prea curând.

— Nu, cel puțin nu săptămâna asta. Am de lucru, însă.

— Așa mă gândeam și eu. Femeile din ziua de astăzi au mereu ceva de lucru.

— Ești și sexist, printre altele?

— Numai printre multe, multe altele, zâmbi Tom, deloc deranjat de eticheta lipită deodată de Melissa. De fapt, mă gândeam că ți-aș putea fi de un oarecare ajutor în treaba asta. Și sunt sigur că te-ai gândit și tu la exact același lucru.

— Wow! Ești și telepat? Nu te-ai gândit că am fost subjugată de prezența ta încântătoare?

— Nu! răspunse Tom sec. Suntem amândoi vânători de noutăți. Era ușor de bănuțit că nu o să ignori o mină de informații cum sunt eu, cu atât mai mult cu cât ai mirosit, cu siguranță, că nu sunt aici chiar de ieri. Măcar după culoarea pielii, dacă nu după imensul meu plictis întipărit pe față.

— Plictis? Pe „Riviera“ egipteană?

— Eh... după o vreme toate rivierele sunt la fel. Aceiași bogătași grași și stupizi, aceleași femei cu nările în vânt după ei, aceiași turiști din lumea a treia, sperați să nu fie înșelați la nota de plată...

— Da, ai o existență plictisitoare, cred că ești singurul care ar fi acceptat o asemenea slujbă.

— Deh! Știi cum se spune: e o slujbă murdară, dar cineva trebuie să o facă și pe asta.

— Nu pari omul care să se plictisească de femeile ce roiesc în stoluri largi prin asemenea stațiuni.

— Mă plictisesc în fiecare dimineață și îmi trece în fiecare seară.

— Mai exact, despre ce anume raportezi?

— Numai despre lucruri bune, evident. Asta e frustrant. Știi, ca jurnalist, lucrurile bune sunt teribil de nemulțumitoare. Mi-e dor de niște sânge, de niște scandaluri politice.

— Și ce te împiedică să schimbi macazul?

— Bună întrebare, aprecie Tom, ridicându-se și plimbându-se prin cameră cu pași mari. Tu?...

Ce ai de gând să scrii despre nemaipomenita sărbătoare?

— Despre comemorarea sau aniversarea - nici nu știu sigur - loviturii de stat organizate în 1952 de Gamal Abdel Nasser împotriva regelui Faruk. Puțină istorie, descrierea atmosferei, invitați celebri... aiureli, în fond. De fapt, e vorba despre un interes minim, de ce să nu recunoaștem, dar e un eveniment ce trebuie acoperit. Să nu uităm de tradiționala prietenie americano-egipteană, nu?

— N-aș avea cum să uit așa ceva. Aș putea să te duc să cunoști niște supraviețuitori. De fapt, e plin Egiptul ei. Asta e avantajul când ai evenimente istorice la o distanță așa mică în trecut. Bagi reportofonul în nasul a doi boșorogi și se cheamă că ți-ai făcut treaba.

Melissa îl privi mai atentă pe nu tocmai tânărul ei vizitator, care își pierduse treptat toată exuberanța cu care intrase în camera ei. De abia acum, de altfel, observa că nu era așa de tânăr.

— Nu mai pari în formă. S-a întâmplat ceva?

— Nu se întâmplă niciodată nimic, stai liniștită. Ce pro-gram ți-ai făcut pentru prima zi în Sharm El Sheik?

— Păi, programul firesc. Iau la picior străzile, să mă obișnuiesc cu contextul. Nu e bine? Tu nu faci la fel?

— Desigur, spuse Tom, plictisit. Și o să iei contact cu amabilii egipteni care o să îți spună cu câtă dragoste îi primesc ei pe americani aici, în această oază a păcii, după care o să te fure cât pot la cântar.

— Hei, sări Melissa! Nu îmi povesti și finalul! Vreau să văd și eu filmul ăsta, totuși. Ai băut prea mult, sau prea puțin?

— Am băut degeaba. Hai, că mă car la mine! Te las să te pregătești. E de la sine înțeles că o să te însoțesc.

— În starea în care te văd acum, nu cred că mi-aș permite să te las singur. Mi-e să nu îți tai venele în cadă.

— Ha, ha, ha! Femeia, tot femeie. Cum o întorci, cum o sucești, până la urmă tot îi rămâi dator.

Copiii făceau un război groaznic și deja transformaseră întreaga cameră într-un balamuc.

— Dar mai stați o dată locului, că acum vă pun în geamantan și vă trimit acasă, la Moscova!

Ludmila îl apucă pe cel mai mic, care avusese ghinionul să se întâmple pe lângă ea, și îi arse două perechi de palme pe fundul dolofan.

Acesta începu instantaneu să urle ca din gură de șarpe, ca și cum i-ar fi fost tăiate mâinile din cot.

— Foarte inteligent, Ludmila! spuse bărbatul gras și nădușit, răsturnat într-un fotoliu ce se dovedea cam neîncăpător pentru el. Când vrei să faci liniște, să îl plesnești întotdeauna pe cel cu sirena cea mai stridentă.

— Tu să taci! se răsti Ludmila furioasă. Stai acolo ca o caracatiță leșinată și nu mă ajuți cu nimic.

— Ți-am spus să nu îi luăm pe ăștia mici cu noi. Acum, descurcă-te! Eu cred că mă duc să beau ceva, că sunt tare obosit.

— Du-te învârtindu-te! îi strigă Ludmila. Și așa nu îmi ești de nici un folos.

Fiodor se ridică cu greu din fotoliu, își aruncă pe el o pereche de pantaloni scurți pe care numai el nu îi considera probabil penibili, și ieși din camera gălăgioasă, trântind ușa în urmă.

Pe hol își luă în mână papucii, pentru a simți sub tălpi moliciunea plăcută a mochetei groase ce acoperea în întregime podeaua. Din doi pași ar fi ajuns la scări și, de acolo, jos în bar.

Nu se grăbi, însă. Își rezervă puțin timp pentru a-și târî picioarele pe mochetă, învârtindu-se agale pe hol.

Ce plăcut e! se gândi bărbatul, atent la senzațiile catifelate ale tălpilor. Oare cât o costa, aici, o mochetă așa de groasă?

Se puse în patru labe și își trecu palmele prin moliciunea mochetei, apoi se întinse pe jos și se rostogoli de câteva ori, ca o pisică.

Îl lovide brusc somnul și tare s-ar mai fi culcat acolo, direct pe jos. Își aminti totuși că se află într-un loc cu pretenții, cum nu mai văzuse nici el, nici ai lui, în toată viața.

Câștigase biletele la un concurs, la un radio local.

De fapt, Liudmila era cea care câștigase, la drept vorbind. Iar ea, bineînțeles, nu ostenea să îi amintească acest lucru.

Deși folosisse radio-ul lui, telefonul lui și, bineînțeles, banii lui, pentru a plăti apoi factura telefonică, se înfurie el, amintindu-și absurdele pretenții ale soției sale.

Se așeză, deja nervos, pe scaunul incomod de lângă tejgheaua barului din holul hotelului și comandă scurt o votcă.

— Ce marcă preferați? se miră el să fie întrebat în rusă de barmanul negricios și cam bătrâior.

— He, he! se veseli musafirul deodată. Vorbești rusa? Dă-mi o Stalinskaia, ce întrebare e asta?! E gratis, nu? vru el să se asigure dinainte, deși primise asigurări repetate că orice consumație din hotel este inclusă în prețul biletului câștigat.

— Desigur, zâmbi fin, pe sub mustață, barmanul.

— Asta e nemaipomenit. Îți vine să crezi că e prima dată când ies din Rusia. De fapt... ce spun eu din Rusia, din Moscova, chiar.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, aprecie barmanul, deloc surprins, spre deranjul lui Fiodor.

— Păi, da, ție îți dă mâna să vorbești! Auzi tu... „mai bine mai târziu decât niciodată“! Să te văd pe tine, mai târziu, cu o nevastă acrită și trei copiii obraznici... cât de bine ți-ar fi?

Dădu peste cap, cu obidă, paharul minuscul de votcă, trântindu-l apoi, cu năduf, de tejgheaua strălucitoare a barului.

— Mai bagă una, că m-am enervat. Ei... dacă veneam aici acum câțiva ani... când eram singur, la, iaaa... Pssst! îl făcu atent el pe barman, la uite ce bucată!